

25. afsnit i Onkel Svends julefeuilleton. (NU MED NOTER!)

Farvel til julen i den gamle favela*¹⁾

Pensionistens kone bekymrer sig mere om klimaet end om ham. Nu bor han alene i Bohr-tårnet uden udsigt til at holde jul, som jul skal holdes.

Det var en mørk og stormfuld nat. Pensionisten stod helt alene i bælgravende mørke i en lejlighed lidt over midten i et meget højt og meget mørkt hus. Langt under sig kunne han se hele Humleby, hvor alle gader glitrede og glimtede af tændte julelys. Hjemvegen gnavede og nagede. Selv sin kones plagsomme selskab savnede han.

Efter den rekordvarme og tørre sommer havde hun sat sig i hovedet, at vi alle må bidrage til at afværge en klimakatastrofe. Nu var det slut med kød på bordet, og hvis han blev afsløret i at skrue op for varmen til 20 grader eller mere, så faldt der brænde ned. At putte en pind i deres ellers så hyggelige brændeovn, kunne der slet ikke være tale om. Men det, der slog hovedet på sømmet og fik ham til at flytte hjemmefra var, da hun sagde, at hun slet ikke ville holde jul i år, fordi julen i særlig grad udleder CO² og belastar klimaet.

I forvejen syntes han, at udsigten til en juleaften kun med risengrød og uden steg med sprød svær var stramt nok. Men slet ikke fejre jul... og så i Humleby med alle de fine juletraditioner - sammenkomster i julepyntede forhaver, marked, kranseværksted, julebanko og fællessang ved juletræet på Madsens plads. - Det kunne godt være, at det med klimaet var noget man burde bekymre sig om, men ligefrem blive hedning eller muhammedaner...

- Hvorfor hedder det mon Bor-tårnet? Her bor jo ikke nogen!, tænkte han. Han vidste selvfølgelig godt, at huset hedder Bohr-tårnet med h. Men

hans humør var ikke til andet end bitter sarkasme.

Når han overhovedet var her og havde nøgle, var det fordi han havde påtaget sig at hjælpe Carlsberg-byen med at vise huset og lejligheder frem for interesserede købere. Dem var der påfaldende få af. For tiden havde de rige nok at vælge mellem, og de fleste af dem foretrak åbenbart at købe sig ind i lejligheder med havudsigt tæt på deres standsfæller i Hellerup.

Kvaliteten ved at stå her i Bohr-tårnet med mulighed for at se ned på Humleby, var dem åbenbart ikke nok.

Med en enkelt undtagelse. Allerede på anden-dagen efter, at han havde fået snakket sig til sin nøgle, var der en køber til en lejlighed på den etage, hvor han nu opholdt sig. Den hurtige handel gjorde indtryk på manden fra Carlsbergbyen - ham der noget modvilligt havde givet ham nøgle. Han kvitterede for indsatsen med en flaske Champagne og gav pensionisten lov til at beholde sin nøgle året ud.

Men pensionisten brød sig ikke om sin nye nabo. Han var ved sit første møde med manden iført det jakkesæt, han engang havde fået af ejendoms-mægler-parret Peter Søndersvig og Hanne Nyriksgård mod at hjælpe dem med at præsentere huse i Humleby for interesserede købere.²⁾

"Armani - slim fit. Du forstår min sandten at klæde dig efter tidens krav", havde manden sagt, da han lukkede ham ind i Bohr-tårnet. Selv kunne pensionisten ikke lide tøjet. Jakken strammede. Og det gjorde ham

næsten blå i hovedet at få lukket sine bukser. Men han havde set i fjernsynet, at stort set alle i jakkesæt havde noget på, som de så ud til at være vokset fra på den ene eller den anden måde.

"Slim fit!" - for pensionisten lød det rendestens-sjofelt.

Det første, han udpegede for køberen, var muligheden for at se ned på Humleby.

"Charming!", sagde manden: "I Rio klumper fattigrøve sig sammen i favelaer i byens udkant. Her er det omvendt. Her bliver en ny by bygget omkring en meget gammel favela".

Pensionisten var ikke helt med: "Jeg har aldrig været i Rio", måtte han indrømme.

"Nej. Det siger du ikke. Jeg flyver til Rio hvert år i karnevalstiden. Det vil jeg ikke undvære.

En favela i Rio er bestemt et besøg værd, selv om man selvfølgelig må skaffe sig væbnet eskorte for ikke at blive overfaldet. Meget pittoresk!"

"I Brasilien hvert eneste år - jamen, hvad med klimaet?", spurgte pensionisten rystet og tænkte på sin kone.

"Klimaet har de sgu ingen problemer med i Rio! Du må da have set billeder af alle damerne, der danser i gaderne stort set uden tøj på. Nej,

der er der fandme ingen, der fryser", havde manden svaret.

Pensionisten tænkte på, hvordan det ville spænde af, hvis han præsenterede manden for sin kone. Det kunne han have rigtig godt af. Så skulle han nok få varmet ørerne selv her i den kolde december.

Minderne om hans mange år i Humleby vældede op i ham.

Det første år var svært. Han havde knapt til terminen. Og en prikkerunde på hans arbejde truede med at slå benene væk under ham og tvinge ham fra hus og hjem. Da turen kom til ham, var der ikke tale om bare et lille prik men ligefrem et dunk på skulderen. Så han var helt sikker på at få sparket.

Da det så sortest ud, viste den ventede fyreseddel tvært imod sig at være en forfremmelse til prokurist. Det truende dunk var ment som et skulderklap. Og lige før jul havde hans søn Alfred scoret den helt store gevinst hos Bengt Burg i TV2's lykkehjul. Sikke en lykkejul det gik hen og blev.^{*3)}

Den uventede succes steg ham måske til hovedet, måtte pensionisten indrømme. Det faldt i hvert fald

mange for brystet, da han fik bygget garage i sin forhave med udestue oven på i første sals højde. Og i øvrigt fik plantet en stor parabol-antenne på brandkammen.^{*4)} Netop på den tid var Husejerforeningens formand, som oven i købet kun var kvinde, og hele bestyrelsen utrolig emsig med, at husene skulle blive ved med at se ud, som de altid havde gjort.

Men nu stod han her i mørke i det mørke tårn og lod som om han ikke var der. Han ville ikke risikere, at hans nabo ringede på. Hans selskab var han helst fri for. – Nej, ejendomshandel er alligevel ikke noget for mig, og det har det aldrig været, tænkte han. Han kom i tanke om den gang for mange år og en hel del millioner kr. siden, da en gruppe japanere hjemme i hans stue åbnede en kuffert med 265 millioner kr. i glitrende kontanter, som de bildte sig ind, at de kunne købe hele Humleby for – af ham!^{*5)}

Eller endnu værre - det år, hvor han faktisk havde tænkt sig at blive uddannet som ejendomsmægler, og hvor han blev bortført af en bande rockere, som bildte sig ind, at han ville sælge dem noget, der kunne blive en rockerborg i Humleby.^{*6)}

Han største dumhed i den retning var dog, da han lod sig friste af million-gevinsten og solgte sit hus i Carstengade - Humlebys hovedgade - det hus var handlet flere gange siden og til en del flere millioner kr. end, han fik ud af det.

– Millioner kommer man ikke langt med – især ikke hvis man, som han selv gjorde, vælger at udleve sin drøm om en tilværelse som millionær ved at flytte ind på Hotel D'Angleterre. Det var endt med, at han måtte tage til takke med en ussel lejlighed i Nordvest med frygtindgydende naboer.

Så hellere bo i et hul i jorden på den forkerte side af Vesterfælledvej. Han kom op af hullet og ind i en lejlighed på anden sal i Küchlersgade i et hus, som sønnen og svigerdatteren fik råd til at købe, efter at han ved at bilde andre købere ind, at huset var

befængt med svamp og det, der var værre, fik ejendomsmæglerne med på, at husets pris var sat alt for højt.^{*7)}

Da han vågnede næste morgen besluttede han sig for at forlige sig med konens klimagriller og affinde sig med hendes grød og kaninfoder.

Stormen havde lagt sig - og minsandten om ikke, der var kommet sne. Det var konen ellers overbevist om, at vi ikke fik mere af i Danmark, når vi pulser så meget CO² ud i atmosfæren.

Han kastede et længselsfuldt blik ned over de bittesmå Humleby-huse. Han mente at kunne se, at der var tændt lys i hans egen lejlighed. Det var ellers noget konen sparede på. Og minsandten om ikke, der kom hvid røg op af skorstenen. Det forbløffede ham; der var ikke lys i stueetagen og på første sal, så det var ikke sønnen og svigerdatteren, der havde tændt op.

Han besluttede sig for at gå en lang tur i det gode vejr og samle kræfter til konfrontationen med konens julevægning. I stedet for at gå op i Søndermarken valgte han at gå ind mod byen og finde noget julestemning.

Undervejs nynnede han på det forslag til nationalsang, han engang sendte til fjernsynet. Han kom i tanke om sin sang, da han i aftes i fjernsynet så, at de minsandten gend sendte den tåbelige serie om et cykelhold, hvor en af rytterne har blåt strithår. Og det var netop dem, der tog hans "nationalsang" til sig, selv om den var tænkt som erstatning for hvad Øllenslæger og H. C. Andersen har budt på. Melodien: "Nu går våren gennem Nyhavn".^{*8)}

*Danske drenge, danske piger
vi går ikke ind for vold.
Ligegyldig hvad de siger
vi vil helbre spille bold.
Der er også dem der cykler
båd' for alvor og for sjov.
Og vi jorder dem der hykler,
for vi har vor jantelov.*

*Solen stiger over Gudhjem
og går ned ved Sønderho...
når vi er ved vores fuld' fem
er her dejlig fred og ro.
Her serveres gule ærter
flæsk og pølse sat på bord,
der findes stadig danske værter
på en del af vores kroer.*

*Når vi knapper op en bajer
og en dejlig snaps dertil
så'r det lig' før drøvlen svajer
og vi har det som vi vil.
Det er godt til gule ærter,
det' godt til røget sild,
det er ikke særlig sært der'
tit er no'n der bli'r lidt vild'.*

Istedgade var lidt af en skuffelse, hvad julestemning angik. Tivoli så lovende ud, og juletræet på Rådhuspladsen så ud, som det skulle, i modsætning til den ynkelige lille pjevs, der i år står foran Beboerhuset.

Han gik skråt over Rådhuspladsen. Han ville gerne se juleudsmykningen i Centralhjørnet, hvor han havde været første gang i sit liv sidste år, fordi homo-miljøet ikke var noget for ham.

Det havde udviklet sig til en skrækkelig pinlig oplevelse. ^{*9)}

Det slog ham, at han måske alligevel kunne vise sig der igen. Sidste år havde han jo været forklædt som dame med blondineparyk, kjole og sminke. I hans almindelige tøj ville ingen derinde huske at have set ham før.

Han tog mod til sig, åbnede døren og faldt straks til ro. Der var en del glade mennesker af begge køn, og ingen kastede særlige blikke mod ham. Julepynten var lige så overvældende og imponerende som sidste år.

Pensionisten fandt sig en plads ved baren og lunede sig ved en varm gløgg. Julestemningen vældede op i ham.

Han fik en forskrækkelse, da en nydelig herre indfandt sig ved siden af ham og sagde: "Nå, i år har du ikke klædt dig ud til narrestreger. Kan du have en god jul!".

"I lige måde", fik han sagt.

Manden gik derefter uden videre tilbage til sit bord og lod ham være i fred.

Pensionisten gik glad hele vejen gennem Strædet forbi julemarkedet på Højbro Plads og endte nede ved de gamle værtshuse "Skindbuksen" og "Hvids".

Det varmede ham om hjertet, at den spekulant, der havde købt ejendommene og ville omdanne de fine gamle udskækningssteder til modebutikker, havde bøjet sig - presset af folkestemningen, så værtshusene kunne fortsætte. Det fejrede han med endnu en gløgg på Hvids.

På Kgs. Nytorv kastede han et blik op på D'Angleterres smukt pyntede facade. Der havde han ikke følt sig hjemme. ^{*7)}

Han tog metroen til Nørreport for at finde en 6A'er og blive kørt hjemad.

Uden for Bobs Hytte stod den beryggede rør lægger:

"Jamen goddag - det er længe siden, jeg har set dig. Jeg har ellers lige været oppe ved din kone med en fin flæskesteg fra en fritgående økogris, som jeg var så heldig at vinde i går ved julebanko oppe på Roberts. Vi kan ikke spise den selv - vi skal have and."

"Det må jeg sige", sagde pensionisten. "Hvordan tog hun imod dig og den gave?"

"Hun tog vældig godt imod mig med åbne arme og ben, som hun altid har gjort", sagde rør læggeren.

"Men skal vi ikke gå ind på Bobs. Klokken er lidt i fire, så vi kan nå at spille med om dagens kalendergave."

Den var pensionisten med på. Min-sandten om ikke han slog det højst mulige slag - to seksere - og fik en fin pakke med hjem til konen.

Han var nervøs, da han lukkede sig ind. Men hun tog glad imod ham: "Endelig kom du. Jeg har glædet mig sådan til at fortælle dig, at jeg har ombestemt mig. Vi holder jul, som vi plejer. Nu ligger der jo sne over det hele, og så skal den ikke have for lidt med sprød svær og hele halløjet!"

"Jamen så skal vi jo nok få en god jul sammen. Glædelig jul!"

Onkel Svend.

*1) **Favela** - portugisisk/brasiliansk betegnelse for slumkvarter.

*2) http://humleby.dk/wordpress/wp-content/uploads/2012/06/onkel_svens_julehistorier_131.pdf **En dyr omgang bjældeklang - 2005.**

*3) http://humleby.dk/wordpress/wp-content/uploads/2012/06/onkel_svend1.pdf **Sådan blev det atter lyk-kefuld i Humleby - 1990**

*4) http://humleby.dk/wordpress/wp-content/uploads/2012/06/onkel_svens_julehistorier_2.pdf **Da det rablede for prokuristen - 1991**

*5) http://humleby.dk/wordpress/wp-content/uploads/2012/06/onkel_svens_julehistorier_4.pdf **Hvor ligger hunden begravet - 1993**

*6) http://humleby.dk/wordpress/wp-content/uploads/2012/06/onkel_svens_julehistorier_8.pdf **Mil-lionærkvarteret "København H" - 1997**

*7) http://humleby.dk/wordpress/wp-content/uploads/2012/06/onkel_svens_julehistorier_91.pdf **Fra hul i jorden til jul i Humleby - 2001**

*8) http://humleby.dk/wordpress/wp-content/uploads/2012/06/onkel_svens_julehistorier_121.pdf **Et varigt minde - 2004**

*9) <http://humleby.dk/wordpress/wp-content/uploads/2017/11/julehi-storie-2017-web.pdf> **Klarer han pyn-ten - 2017**